

Arrest

nr. 96 460 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. STEVENS, die loco advocaat D. ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, A. I., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U werd op 21/03/1989 te Klyabovo geboren maar leefde sinds 1992 in Grozny.

In 2008 begonnen mensen van de ordediensten uw vader af te persen en in de lente van datzelfde jaar werd hij een kleine maand vastgehouden.

Uw vader, A. K. (ov X) ontvluchtte vervolgens Tsjetsjenië en reisde naar België. Hij diende erop 14/10/2008 een asielaanvraag in.

Op 23/10/2009 werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiare bescherming voor hem genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. Deze beslissing werd op 09/04/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U verklaart dat militairen na zijn vertrek nog naar u en uw moeder zijn geweest om te vragen waar uw vader zich bevond. Dezelfde vraag werd aan uw oom gesteld.

In 2009 gingen u en uw moeder naar Kalmikië om bij een broer van haar te verblijven. Ondanks het feit dat uw oom nog enkele malen werd bezocht door militairen werden jullie met rust gelaten.

In de zomer van 2010 keerden u en uw moeder terug naar Tsjetsjenië.

Tot maart 2012 kenden jullie geen problemen.

Begin maart 2012 kwamen militairen wederom u en uw moeder bezoeken met de vraag waar uw vader zich bevond. Op 22/03/2012 kwamen ze nogmaals naar jullie huis en begonnen u en uw moeder te beledigen. Ze dreigden ermee jullie te vermoorden indien jullie niet zouden zeggen waar uw vader zich bevond. Ze verklaarden ook dat uw vader officieel door de autoriteiten wordt gezocht omdat hij tot de rebellen behoort.

Uw oom besloot dat u het land beter kon verlaten. Een man, die in België woonde en die u in 2011 leerde kennen, had u ook al een huwelijksaanzoek gedaan.

Op 17/06/2012 verliet u Tsjetsjenië en reisde naar België waar u op 20/06/2012 aankwam. Daar stond uw aanstaande u op te wachten met wie u kort nadien religieus trouwde. U raakte in verwachting maar uw man verliet u eind juli 2012.

Op 27/07/2012 diende u een asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte en uw binnenlands paspoort.”

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de militairen die uw vader zochten. Zij hadden er immers mee bedreigd dat zij u zouden vermoorden indien u hen niet zou vertellen waar uw vader verbleef.

U haalde geen andere asielmotieven aan (CGVS p.8, 10, 13).

Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Ten eerste nam het Commissariaat-generaal in 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming voor uw vader gezien de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Deze beslissing werd in 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd waardoor de beoordeling vast staat.

U stelde niettemin dat diezelfde vervolgers bij u langskwamen en u met de dood bedreigden indien u niet zou zeggen waar uw vader zich bevond wat impliceert dat uw vervolgingsvrees voortvloeit uit de vervolgingsproblemen van uw vader.

Gezien het feit dat er geen geloof kon worden gehecht aan de vervolgingsfeiten van uw vader kan evenmin geloof worden gehecht aan uw vervolgingsvrees dat u omwille van hem wordt vervolgd.

Dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt verder bevestigd door een aantal bijkomende vaststellingen. Zo bleek u onaannemelijk onwetend betreffende de vervolgingsfeiten van uw vader en betreffende de nasleep van zijn problemen.

Zo stelde u dat uw vader éénmaal door militairen werd meegenomen en dat hij voor een kleine maand werd vastgehouden.

Toen u gevraagd werd in welke maand hij werd meegenomen kon u zich dit opmerkelijk genoeg niet meer herinneren ondanks het feit dat u aanwezig was bij zijn arrestatie.

U stelde enkel dat het in de lente van 2008 was en dat hij een maand later het land had verlaten (CGVS p.10, 13).

Ten eerste vertrok uw vader pas op 29/09/2008 uit Tsjetsjenië waardoor het niet klopt dat hij na zijn arrestatie nog slechts 1 maand in Tsjetsjenië zou hebben verbleven. Hij plaatste overigens de ontvoering waar u op doelde van 1 mei tot 20 mei (CGVS vader dd 19/03/2009 p.5, 9).

Bijgevolg verbleef hij na zijn vrijlating nog 4 maanden in Tsjetsjenië.

Een dergelijke incoherentie en onwetendheid betreffende dit essentiële feit bevestigt enkel het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van u en van uw vader.

Voorts verklaarde uw vader dat hij officieel werd gezocht en dat er een strafzaak tegen hem was opgestart (CGVS vader dd 19/03/2009 p.10-11). Ook tegen u werd in maart 2012 gezegd dat hij officieel werd gezocht.

Niettemin kon u niet zeggen welke beschuldiging er tegen hem is.

Of er al een strafzaak tegen hem werd opgestart kon u evenmin zeggen. U wist voorts niet of uw familie een advocaat voor hem had aangezocht. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of hij überhaupt officieel wordt gezocht (CGVS p.10, 12).

Een dergelijke vaagheid en onwetendheid komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Uw vader wist reeds in 2009 dat er een strafzaak tegen hem was opgestart waardoor kan worden verwacht dat u dergelijke basisinformatie betreffende de officiële vervolging van uw vader in 2012 zou weten.

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute.

U verklaarde met een minibus langs Polen de Europese Unie te hebben ingereisd.

U zou dit zonder internationaal paspoort hebben gedaan. U stelde dat men u bij de grensovergang gewoon doorliet en dat de chauffeur alles had geregeld.

Toen u gevraagd werd welke afspraken u met de chauffeur had gemaakt over wat u diende te doen bij een eventuele grenscontrole, ontkende u dat er enige afspraken tussen jullie werden gemaakt (CGVS p.5).

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Ten slotte wachtte u onaannemelijk lang met het indienen van een asielaanvraag.

U stelde dat uw ex-man zei dat u geen asielaanvraag hoefde in te dienen daar jullie zouden trouwen en dat u op deze papieren moest wachten.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u omwille van een vervolgingsvrees uw land van herkomst heeft ontvlucht en dat u zich op diezelfde motieven beroept om internationale bescherming te verkrijgen waardoor dergelijke verklaring niet afdoende is (CGVS p.6, 13). Van iemand die verklaart internationale bescherming nodig te hebben kan namelijk verwacht worden dat zij dit zo spoedig als mogelijk aanvraagt.

Dat u naliet dit te doen doet dan ook ernstig afbreuk aan de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw paspoort en uw rijbewijs bevatten immers enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Op de vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de vervolgingsvrees van verzoekster voortvloeit uit de vervolgingsproblemen van haar vader waaraan geen geloof kon worden gehecht, waardoor aan haar asielrelaas evenmin geloof kan worden gehecht, stelt verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) dat *“het feit dat geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas van de vader van verzoekster en niet automatisch dient toe te leiden dat eveneens geen geloof kan worden gehecht aan het vervolgingsbeleid van verzoekster zelf”*.

Verzoekster voert aan dat haar asielrelaas dat van haar vader juist bevestigt (zie het verzoekschrift, p. 4): *“uit de vaststelling dat het relaas van verzoekster overeenstemt met dat van haar vader dient te worden afgeleid dat hieraan juist meer geloofwaardigheid dient te worden gehecht”*.

Verzoekster voegt hier nog aan toe dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van haar vader omdat hiervoor niet de nodige bewijsstukken konden worden voorgelegd, er niet automatisch toe leidt dat het relaas van haar vader ook daadwerkelijk niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Verzoekster wijst er bovendien op dat zij bij haar verzoekschrift een bewijsstuk voegt dat haar vader in zijn land van herkomst met de dood bedreigd wordt.

Aangaande de lastens haar weerhouden onwetendheid betreffende de vervolgingsfeiten van haar vader en de nasleep van zijn problemen, wijst verzoekster erop dat deze feiten reeds dateren van het jaar 2008 waardoor (zie het verzoekschrift, p. 4) *“het alleszins geloofwaardig (is) dat verzoekster zich niet meer de exacte datum kan herinneren” en dat “alleszins blijkt dat haar vader, die zelf stelt dat de ontvoering duurde van 1 mei tot 20 mei, wel degelijk in het voorjaar van 2008 werd ontvoerd”*.

Betreffende de verklaring van verzoekster dat haar vader een maand na zijn arrestatie vertrok, terwijl hij volgens zijn eigen verklaringen pas na vier maanden vertrok, stelt verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 5): *“verzoekster heeft alleszins geen contact meer gehad met haar vader een maand na zijn vrijlating. Zij wist niet waar haar vader op dat ogenblik verbleef, en ging er dus van uit dat hij toen reeds het land had verlaten.*

Bovendien was verzoekster op het ogenblik van de problemen nog zeer jong, waardoor haar vader haar niet over alles in detail wou inlichten om zijn dochter op die manier een beetje te sparen. Hij wou zijn kind immers niet opzadelen met zijn problemen.

Verzoekster woonde daarenboven bij haar moeder, gezien haar ouders gescheiden waren.

Ook om deze reden was zij niet altijd exact op de hoogte van de problemen van haar vader.”

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster vaag en onwetend is over het feit dat haar vader officieel gezocht werd en of er een strafzaak tegen hem was opgestart, brengt verzoekster in dat zij van de militairen die naar haar vader kwamen vragen, had vernomen dat er lastens hem een strafklacht lopende was, maar dat het voor haar, net als voor haar vader, onduidelijk is waarover die strafklacht gaat.

Verzoekster stelt dat het voor haar ook niet duidelijk is of haar vader officieel gezocht wordt. Verzoekster verklaart dat zij enkel kan uitgaan van de weinige informatie die zij van haar vader en van de militairen -waarin zij evenwel weinig vertrouwen heeft- heeft gekregen. Verzoekster verwijst hieromtrent ook naar haar vorige uitleg omtrent haar beperkte informatie over de situatie van haar vader.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat hij geen geloof hecht aan de door verzoekster verklaarde reisroute, laat zij gelden dat zij heeft verklaard wat zij wist, dat de chauffeur die haar vervoer regelde, haar verzekerd had dat hij alles zou regelen, zonder dat zij zelf daar zicht op had; zij voegt er aan toe dat zij heel wat geld voor de reis heeft betaald.

Tegen de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekster onaannemelijk lang wachtte met het indienen van haar asielaanvraag, brengt verzoekster in dat zij (zie het verzoekschrift, p. 6) *“gezien het geplande huwelijk, zonder problemen een verblijfstitel in België zou verkrijgen”*; een asielaanvraag indienen leek haar op dat ogenblik, ondanks de problemen in haar land van herkomst, dan ook niet direct nodig.

Verzoekster wijst erop dat toen zij in het Rijk aankwam, weinig tot geen kennis van zaken had en volledig op haar ex-echtgenoot vertrouwd, die haar trouwens had meegedeeld dat het niet nodig was om een asielaanvraag in te dienen.

Verzoekster wijst er nog op dat zij (zie het verzoekschrift, p. 6) *“op het ogenblik dat zij vaststelde dat haar verblijf in België toch een probleem zou kunnen worden, onmiddellijk een asielaanvraag (heeft) ingediend”*.

Verzoekster voert nog aan dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen in het land van herkomst van verzoekster de laatste jaren sterk is afgenomen, uiteraard niet aan(toont) dat er geen effectief gevaar is voor verzoekster”* en dat *“nog steeds geweld ten aanzien van burgers plaats(vindt) in Tsjetsjenië, en aangenomen (kan) worden dat de vader van verzoekster en dus ook verzoekster zelf slachtoffer is van gerichte zoekacties waarbij geweld niet geschuwd wordt.”*

Verzoekster meent tenslotte dat rekening dient te worden gehouden met haar gezondheidstoestand, daar de bevalling van haar kindje voorzien is voor 15 januari 2013 en wijst erop dat de vader van dit kind, de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus te willen verlenen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vooreerst vast dat het asielrelaas van verzoekster gebaseerd is op dat van haar vader en dat, aangezien er geen geloof werd gehecht aan diens verklaringen waardoor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij omwille van hem wordt vervolgd.

Verzoekster voert aan dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van haar vader er niet toe kan leiden om haar relaas als ongeloofwaardig af te wijzen; verzoekster stelt dat haar relaas, dat van haar vader juist bevestigt, waardoor de geloofwaardigheid toeneemt.

Het ontbreken van bewijsstukken omtrent het asielaanvraag van haar vader, impliceert volgens verzoekster helemaal niet dat het relaas van haar vader niet met de werkelijkheid overeenstemt, waardoor de commissaris-generaal volgens haar met dit argument geen rekening mag houden. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een stuk dat bewijst dat haar vader in zijn land van herkomst met de dood wordt bedreigd.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster.

Zij riep immers geen andere motieven in dan deze waarop haar vader zich beriep (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2012, p. 9-13).

Gevraagd of zij behalve de problemen naar aanleiding van de zoektocht op haar vader, nog andere redenen had om asiel aan te vragen, antwoordde verzoekster (zie het gehoorverslag, p. 13): *“neen, zelfs zonder die redenen angstig om in Tsetjenie te wonen, wat mij betreft wil ik niet teruggaan omdat het altijd angst is”*. Verzoekster betwist evenmin in haar verzoekschrift dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar vader zijn aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag.

Het argument van verzoekster dat gezien haar relaas, dat van haar vader bevestigt, waardoor het juist meer geloofwaardigheid verdient, wordt door de Raad niet aanvaard. Een relaas -dat van de vader- dat ongeloofwaardig werd bevonden, is niet in staat naderhand de geloofwaardigheid van een quasi zelfde relaas te ondersteunen.

Het motief van verzoekster dat het ontbreken van bewijsstukken in het relaas van haar vader, niet impliceert dat dit relaas niet met de werkelijkheid overeenstemt, wordt evenmin bijgetreden; het ontbreken van bewijsstukken is hoegenaamd geen teken van de waarachtigheid van een relaas. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat het relaas van haar vader met de werkelijkheid overeenstemt.

Het stuk (stuk 3) dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt tot bewijs dat haar vader in zijn land van herkomst met de dood bedreigd werd, is een fotokopie van een getypte tekst, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze zeer gemakkelijk te vervalsen zijn;

Het is daarenboven voor de Raad onmogelijk om kennis te nemen van de inhoud van het stuk gezien het niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vertaald zodat de Raad het in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging neemt.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing dat het gebrek aan geloofwaardigheid nog bevestigd wordt door een aantal bijkomende vaststellingen: *“Zo bleek u onaannemelijk onwetend betreffende de vervolgingsfeiten van uw vader en betreffende de nasleep van zijn problemen.*

Zo stelde u dat uw vader éénmaal door militairen werd meegenomen en dat hij voor een kleine maand werd vastgehouden. Toen u gevraagd werd in welke maand hij werd meegenomen kon u zich dit opmerkelijk genoeg niet meer herinneren ondanks het feit dat u aanwezig was bij zijn arrestatie. U stelde enkel dat het in de lente van 2008 was en dat hij een maand later het land had verlaten (CGVS p.10, 13).

Ten eerste vertrok uw vader pas op 29/09/2008 uit Tsjetsjenië waardoor het niet klopt dat hij na zijn arrestatie nog slechts 1 maand in Tsjetsjenië zou hebben verbleven. Hij plaatste overigens de ontvoering waar u op doelde van 1 mei tot 20 mei (CGVS vader dd 19/03/2009 p.5, 9). Bijgevolg verbleef hij na zijn vrijlating nog 4 maanden in Tsjetsjenië.

Een dergelijke incoherentie en onwetendheid betreffende dit essentiële feit bevestigt enkel het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van u en van uw vader.”

Verzoekster wijst erop dat de feiten van 2008 dateren waardoor zij zich de exacte datum niet meer kan herinneren. Zij herhaalt de verklaring van haar vader dat zijn ontvoering van 1 mei tot 20 mei duurde en stelt vast dat dit wel degelijk in het voorjaar van 2008 was.

Over de vaststelling van de commissaris-generaal dat de vader van verzoekster pas vier maanden na zijn vrijlating zijn land van herkomst verliet -en niet na één maand, zoals verzoekster verklaarde- stelt verzoekster dat zij een maand na zijn vrijlating geen contact meer met hem had, waardoor zij ervan uitging dat hij het land toen reeds verlaten had. Verzoekster verwijst als reden van haar onwetendheid naar haar jonge leeftijd en naar de scheiding van haar ouders.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009). Dat de gebeurtenissen reeds van 2008 dateren, kan bijgevolg niet worden weerhouden als verklaring voor verzoeksters onwetendheid.

Daarnaast herhaalt verzoekster louter de verklaring van haar vader dat hij ontvoerd werd van 1 mei tot 20 mei 2008 en stelt dat de ontvoering zich aldus in het voorjaar situeert.

Hoewel dient vastgesteld te worden dat de periode van 1 mei tot 20 mei zich inderdaad in het voorjaar situeert, doet dit geen afbreuk aan de onwetendheid van verzoekster aangaande de exacte datum van de opsluiting van haar, temeer daar zij bij diens arrestatie aanwezig was.

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar vader een maand na diens vrijlating niet meer had gezien, is de Raad van mening dat verzoekster zich beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid aangaande de periode dat haar vader nog in het land van herkomst bleef na zijn vrijlating, alsnog te vergoelijken.

Waar verzoekster naar haar leeftijd verwijst, stelt de Raad vast dat zij -geboren op 21 maart 1981- ten tijde van de gevangenschap van haar vader, zijnde 1 mei tot 20 mei 2008, reeds 19 jaar was.

Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijs verwacht worden dat deze kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de problemen van haar vader naar aanleiding waarvan ook verzoekster zelf problemen kreeg. De bewering van verzoekster dat zij bij haar moeder woonde gezien haar ouders gescheiden zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te ontcrachten. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en worden als zodanig door de Raad overgenomen.

Verder stelde de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster ook een gebrek aan informatie vast over de officiële vervolging van haar vader: *“Voorts verklaarde uw vader dat hij officieel werd gezocht en dat er een strafzaak tegen hem was opgestart (CGVS vader dd 19/03/2009 p.10-11). Ook tegen u werd in maart 2012 gezegd dat hij officieel werd gezocht.*

Niettemin kon u niet zeggen welke beschuldiging er tegen hem is. Of er al een strafzaak tegen hem werd opgestart kon u evenmin zeggen. U wist voorts niet of uw familie een advocaat voor hem had aangezocht. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of hij überhaupt officieel wordt gezocht (CGVS p.10, 12).

Een dergelijke vaagheid en onwetendheid komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Uw vader wist reeds in 2009 dat er een strafzaak tegen hem was opgestart waardoor kan worden verwacht dat u dergelijke basisinformatie betreffende de officiële vervolging van uw vader in 2012 zou weten.”

Verzoekster stelt dat zij van de militairen heeft vernomen dat er een strafklacht tegen haar vader liep. Zij herhaalt dat het onduidelijk is waarvoor die strafklacht is ingesteld, en of haar vader wel officieel gezocht wordt. Verzoekster wijst erop dat zij enkel kon uitgaan van de weinige informatie die zij van haar vader en van de militairen kreeg. Verzoekster verwijst opnieuw naar haar uitleg waarom zij over slechts beperkte informatie beschikte omtrent de situatie van haar vader.

De Raad herhaalt dat verzoeksters jonge leeftijd en de scheiding van haar ouders geen verklaring kunnen vormen voor verzoeksters incoherentie en onwetendheid, en verwijst naar de bespreking dienaangaande.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven. Vastgesteld dient te worden dat verzoekster geenszins inspanningen heeft geleverd om meer informatie trachten te bekomen, waardoor zij er niet in slaagt de vastgestelde vaagheid en onwetendheid te lichten.

Ook aan de door verzoekster opgegeven reisroute werd door de commissaris-generaal geen geloof gehecht.

Verzoekster stelt dat zij heeft verklaard wat zij wist en volhardt in haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

De vaststelling van de commissaris-generaal is correct en dient aldus te worden bevestigd: *“Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde met een minibus langs Polen de Europese Unie te hebben ingereisd. U zou dit zonder internationaal paspoort hebben gedaan. U stelde dat men u bij de grensovergang gewoon doorliet en dat de chauffeur alles had geregeld.*

Toen u gevraagd werd welke afspraken u met de chauffeur had gemaakt over wat u diende te doen bij een eventuele grenscontrole, ontkende u dat er enige afspraken tussen jullie werden gemaakt (CGVS p.5).

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde."

Ten slotte stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een asielaanvraag in België: *"U stelde dat uw ex-man zei dat u geen asielaanvraag hoefde in te dienen daar jullie zouden trouwen en dat u op deze papieren moest wachten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u omwille van een vervolgingsvrees uw land van herkomst heeft ontvlucht en dat u zich op diezelfde motieven beroept om internationale bescherming te verkrijgen waardoor dergelijke verklaring niet afdoende is (CGVS p.6, 13). Van iemand die verklaart internationale bescherming nodig te hebben kan namelijk verwacht worden dat zij dit zo spoedig als mogelijk aanvraagt. Dat u naliet dit te doen doet dan ook ernstig afbreuk aan de door u verklaarde vervolgingsvrees."*

Verzoekster verwijst opnieuw naar het geplande huwelijk en de verblijfstitel die daaruit zou voortvloeien, waardoor zij het niet nodig achtte om een asielaanvraag in te dienen.

Zij wijst erop dat zij op dit vlak over weinig kennis beschikte bij haar aankomst in het Rijk en dat zij vertrouwde op haar man die haar meedeelde dat een asielaanvraag niet nodig was. Zij stelt dat zij vanaf het ogenblik dat zij merkte dat haar verblijf toch een probleem zou vormen, zij een asielaanvraag heeft ingediend.

De Raad merkt opnieuw op dat verzoekster zich beperkt tot het louter herhalen van eerdere verklaringen, die echter de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

De Raad is bovendien van mening dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en daartoe zo snel mogelijk het nodige doet.

Verzoekster draagt hierin een persoonlijk verantwoordelijkheid, zodat het advies van haar ex-echtgenoot om geen asielaanvraag in te dienen aangezien zij op basis van hun huwelijk een geldig verblijfsstatus in België zou verkrijgen, niet kan weerhouden worden als verklaring. De commissaris-generaal stelde aldus terecht vast dat *"van iemand die verklaart internationale bescherming nodig te hebben, namelijk verwacht (kan) worden dat zij dit zo spoedig als mogelijk aanvraagt"*.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat rekening dient te worden gehouden met haar gezondheidstoestand, daar zij zwanger is en de bevalling voorzien is voor 15 januari 2013. Zij wijst erop dat de vader van dit kind de Belgische nationaliteit heeft.

De zwangerschap van verzoekster doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen over de beoordeling van haar asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

De commissaris-generaal was van oordeel op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat uit de vaststelling dat de dreiging voor de burgers ten gevolge van gevechtshandelingen in het land van herkomst van verzoekster de laatste jaren is afgenomen, niet impliceert dat er geen effectief gevaar is voor haar.

Zij stelt dat nog steeds geweld ten aanzien van burgers plaatsvindt en dat kan worden aangenomen worden dat zowel de vader van verzoekster als zichzelf het slachtoffer zullen zijn van gerichte zoekacties waarbij geweld niet wordt geschuwd.

De Raad wijst verzoekster erop dat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet afhangt van het individuele relaas van een asielzoeker, maar van de actuele situatie in een land van herkomst waar burgers een reëel risico lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De commissaris-generaal stelde tenslotte vast dat het door verzoekster neergelegde paspoort en rijbewijs niets aan de voorgaande vaststellingen wijzigen, daar deze documenten louter persoonsgegevens bevatten, maar geen informatie geven over haar asielmotieven.

De Raad stelt vast dat deze motivering door verzoekster niet in twijfel wordt getrokken.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 21 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE